

Richard van Luttikhuisen

De toren hoge John Coffey

Op 18 augustus is *Four* uitgekomen, het vierde album van John Coffey. Na een afwezigheid van zeven jaar is de band helemaal terug. We spraken met Richard van Luttikhuisen over zijn start als bassist, een cello, twee seconden F en een handgebouwde G-3.

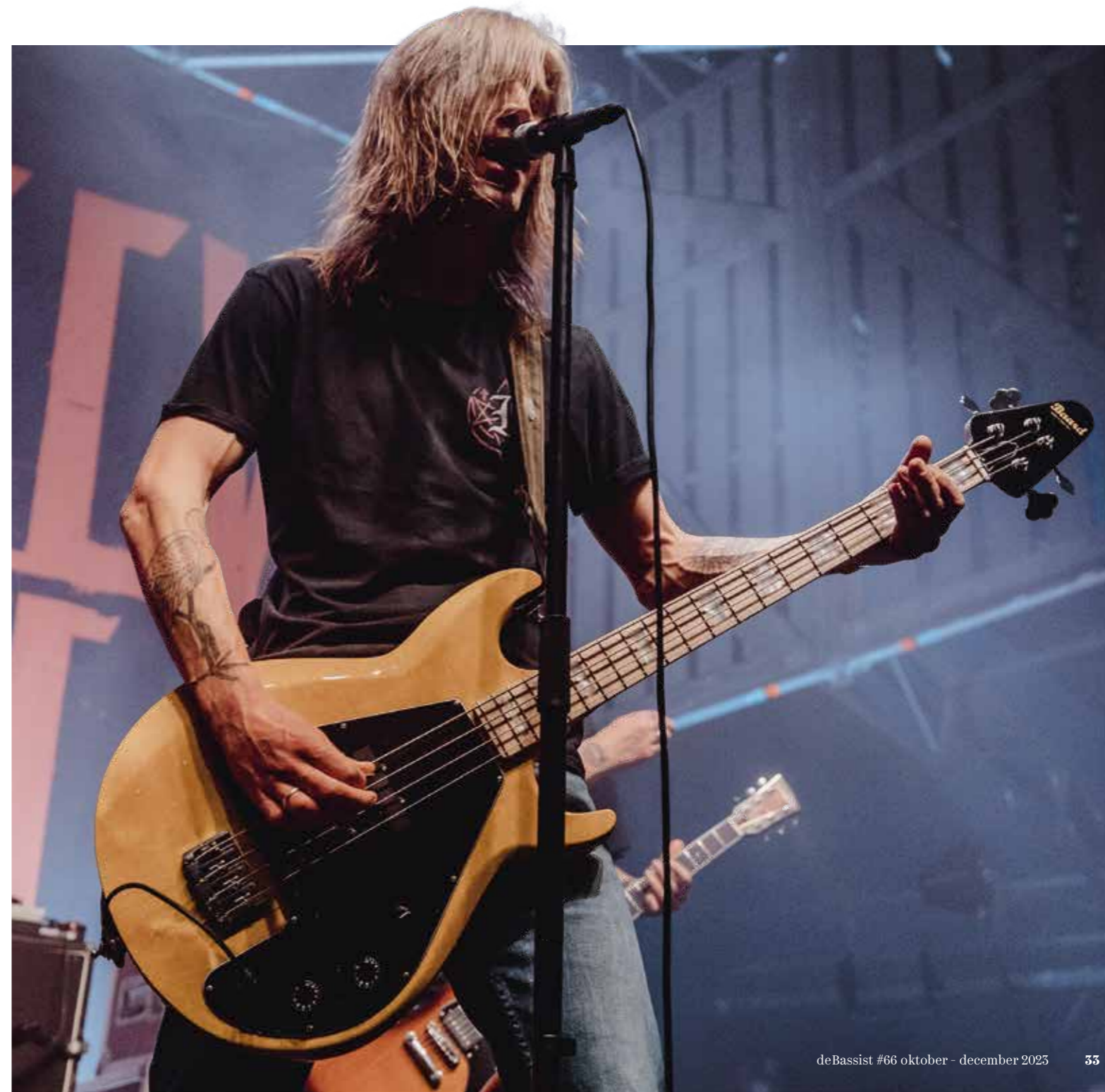
Tussen 2008 en 2016 kwam John Coffey met drie albums en een handvol ep's, won een Edison en tourde door Europa. En was er niet iets met de zanger die een biertje opving, wat twintig miljoen keer terug werd gekeken ofzo? In 2016 nam de band een pauze, maar begin dit jaar was er groot nieuws: John Coffey is terug, met een zeer goed nieuw album en dikke optredens. De band bestaat uit zanger David Achter de Molen, gitaristen Alfred van Luttikhuisen en Christoffer van Teijlingen en de ritmesectie met bassist

Richard van Luttikhuisen en Carsten Brunsveld op drums. Voor ons zusterblad *Musicmaker* spraken we Richard en Carsten uitgebreid over de stop, de pauze en de herstart en dit interview lees je op de website van *De Bassist*. Richard schoof nogmaals bij ons aan en we spraken uitgebreid over zijn loopbaan als bassist. En dat begon met een singletje van Oasis.

'Ik kreeg een hoop mee van mijn jonge en zeer muzikale vader. Die was erg van de eightiesmuziek. Toen we tien waren kocht mijn tweelingbroer Alfred een single van Natalie Imbruglia en ik kocht D'You Know What I Mean van Oasis. Daar ben ik nog steeds trots op. Twee jaar later kocht ik *Nevermind* van Nirvana en via een oom die dat luisterde kwam ik tot mijn grote liefde: Metallica. Mijn broer en ik besloten samen een gitaar te kopen, een Squier Strat, maar we waren als echte tieners meer met tof doen en muziek luisteren bezig dan met spelen. In havo 4 zijn we serieus begonnen met een bandje en musiceren, op het niveau van 16-jarigen natuurlijk. Dat was al met Carsten. Ik wilde gaan drummen, maar ze zeiden: "Jij gaat bassen." Op mijn zestiende had ik dus voor het eerst een bas in handen, een oude Tokai, in het muzieklokaal van school en dan ga je dus bassen. We konden allemaal nog niks, we klooiden wat aan, maar we hadden wel een naam en een website. Ik heb even les gehad, maar dat was niet heel inspirerend. Uiteindelijk paste de bas wel bij mij. Als je zo'n rol, letterlijk, toebedeeld krijgt, ga je meer

ambities van

> luisteren naar wat bassisten doen. In mijn geval Cliff Burton en Jason Newsted. Zij waren heel belangrijk en in een show die we deden speelde ik die solo van (Anesthesia) - Pulling Teeth. Daar had ik avonden op gezeten. Ik kocht eerst een Cort, toen een Aria, omdat Cliff die had.'

En waarom past de bas zo bij je?

'Ik weet niet of je je gaat gedragen naar je instrument of dat het instrument je uitkiest, daar wil ik van afblijven, maar het past wel. Ik ben een songwriter, maar niet perse die gast die voor op het podium moet staan. Dat hebben de andere jongens uit de band veel meer. Zelfs mijn broer. Vooraan staan met gitaar past hem veel beter. En toen ik vier snaren kreeg, kon ik daar veel beter mee uit de voeten. Ook de rol van bassist past goed bij me: tussen het ritme en de gitaren zitten. Wij maken harde muziek, het gaat om de gitaarriffs, maar ik vind het geweldig om de marges en de hoekjes op te zoeken waar ik iets kan doen.'

'Als bassist kijk ik niet alleen naar mijn eigen instrument, maar houd ik ook het grote plaatje in de gaten'

'Stel dat ik een soloproject zou starten, dan zou de muziek meer basgeïntereerd zijn, met meer ruimte en ik zou het dan meer in de harmonieën zoeken. Ik luister het laatste half jaar veel naar Steve Harris. Hij soleert, harmonieert met de gitaren en zoiets zou ik best willen maken. Maar binnen John Coffey is het heel interessant om die kleine momentjes te zoeken en soms over de schreef te gaan. Burton en Newsted zitten werelden uit elkaar. Burton is een virtuoos die veel ruimte kreeg en nam. Soms doet ie te veel, dat is nergens voor nodig, maar de dingen die sla-

gen zijn fenomenaal. Newsted is meer een volger. De grondnoot spelen en zorgen dat het mokerhard is en duwt. Ik vind zijn sound erg vet en door hem ben ik plectrum gaan gebruiken.'

'Bij mijn eerste band, met alleen slaggitaar, kon ik heel melodieuze spelen. Bij mijn tweede band speelde ik vooral achtstes mee met de gitaren, maar dan vond ik het juist ook leuk om elk refrein iets meer te doen, de kleine gelukjes van lickjes. Ik merkte dat ik beide even leuk vond. 'Het leukste vind ik – en dat merken de andere jongens vaak niet eens – dat als een riff vier keer voorkomt, je vier keer net iets anders doet. Je legt de accenten net even anders of je gaat een octaaf of kwint hoger zitten. De feel verandert dan een beetje en het blijft voor mij interessant. Er zit één noot in het liedje Naaste en dat is de mooiste noot van de plaat. Ik speel ergens een F in plaats van een G. Dat soort details hoor je ook bij bands als Deftones en Oceansize. Er komt dan even een spanning; het is niet zo dissonant dat je kaken gaan klapperen, maar die wobble is een soort kippenvelmoment. Het is misschien maar een seconde, maar wel het mooiste.'

Hoe schrijf je je baspartijen?

'Ik ben bassist, maar vooral muzikant. Ik let dus met schrijven echt op het totaalplaatje van de compositie en de dynamiek. En ik denk aan hoe ik het live ga brengen. Ik zing veel, ik ben nogal actief op het podium en dat totaalpakket maakt het een ontzettende uitdaging. Je moet live altijd *on edge* zijn, anders zak je door het ijs.'

Schrijf je op bas of op gitaar?

'This Place Is Placeless is vanuit bas geschreven en de rest vanuit gitaar. Soms komt er gewoon iets op – en een baslijn is dan niet anders dan een zanglijn: beide kunnen melodieuze bepalend zijn – en soms ben ik lekker aan het verdwalen op de hals en ontstaat er iets. We zijn dus een riff-based band, ik ben erg doe-het-zelf, maar dat is prettig. Een paar niet geschoolde muzikanten die iets maken dat edgy is en hopelijk verrassend. Soms moet ik als bassist gewoon stampen en dan ga ik in een soort standaardmodus om laag neer te leggen. Ik ben echter ook veel bezig met melodie en soms maak je een bewuste keuze: ga ik ritmisch variëren of ga ik bijvoorbeeld melodieuze tussen de gitaren zitten? Het is ook leuk om soms deel te zijn van de gitaarpartijen, om daarna meer over te springen naar de leadzang'

John Coffey was er een paar jaar tussenuit en zoals gezegd lees je meer daarover op onze website. Wat deed Richard in die jaren om muzikaal bezig te blijven? 'Ik heb onder meer mijn Mesa/Boogie 400+ en mijn

Ampeg 6x10 verkocht. Van die laatste heb ik wel spijt. Met dat geld heb ik een cello gekocht en ik heb geprobeerd die onder de knie te krijgen, wat niet makkelijk is. Ik had een inspirerende docent, maar die was op zijn zevende begonnen en oefende jaren lang acht uur per dag. Ik wilde cello spelen vanwege de intromuziek van Game of Thrones en vanwege de strijkers in Frozen van Madonna. Daar zit zo'n mooi patroon in! Een cello ziet er mooi uit, het klinkt hartverscheurend mooi en toen ik de snaren eindelijk goed aanstreek was dat prachtig. Ik had eigenlijk ook eerder moeten beginnen. Ik heb er drie jaar mijn best op gedaan, het was toch iets te hoog gegrepen en toen was het finito. Ik heb hem verkocht en weer een goede bas gekocht.'

Dat is meteen een mooi bruggetje naar je spullen. Wat gebruik je tegenwoordig?

'Ik rock met een compleet andere set. Het was een Thunderbird via de Mesa, 6x10 en Sansamp en dat werkte goed. Ik kon lezen en schrijven met die Thunderbird en dat was echt mijn grote liefde. Hij staat echter te ver af van de sound die we nu willen, dus is met pensioen. De voorlaatste plaat heb ik met een Gibson G-3 ingespeeld en ik was meteen fan van de sound en de looks. Ze zijn echter zeer duur geworden, dus heb ik Robin Baard van Baard Guitars een G-3 laten bouwen. Zijn voorbeeld was toevallig die bas die ik geleend had voor dat album uit 2014! Als back-up probeerde ik even een Fender J, maar ik heb nu een P als tweede bas. De hals voelt meer als die van een G-3 en de sound is overbrugbaar.'

'Ik ben een beperkte rockbassist, maar heb de drive om verder te kijken — wie weet ga ik nog slappen!'

Voor een Gibson gaat de G-3 wel aardig de Fender-kant op met een geschroefde hals, enkelpoelselementen en veel esdoorn. Wat trekt jou aan in de G-3?

'De geleende G-3 heeft een hele mooie ronk en dat sprak me aan. Hij zorgde voor een warme ondertoon met toch een sexy en ingetogen definitie die het compact en warm maakte. Je hoort hem op het nieuwe album, samen met een P van de producer voor de meer harde, in-your-face nummers. Tijdens het opnemen was de Baard G-3 nog niet klaar. De originele elementen worden inmiddels weer nagebouwd, maar toen nog niet, dus Robin heeft elementen laten bouwen. De Baard heeft die ronk van de oude niet, maar hij klinkt knalhard en live past die nieuwe zo goed! De crew zei meteen: "Dit klinkt ongelooflijk goed; niks meer aan doen!" Ik speel nu via een Darkglass Alpha Omega 500 en daar ben ik hartstikke blij mee. Zowel de Alpha- als de Omega-distortion klinkt goed, de

compressor is top en de DI is super. De geluidsman is blij! Ik heb mijn eigen Orange 4x10 vergeleken met een Ampeg 8x10 van de tourmanager en ik gebruik nu de laatste.'

En als het geldschip binnenkomt, laat je Baard dan nog een G-3 bouwen, maar dan met de juiste elementen die weer leverbaar zijn?

'Dan zou ik een Rickenbacker laten bouwen à la Cliff Burton. Rickenbackers hebben niet mijn geluid, dus ik zou er een laten bouwen met een ander geluid. Dat is misschien vloeken in de kerk, maar dat kan me niet schelen.'

Als laatste wil ik het nog even hebben over het opnameproces. Hoe deed je dat qua bas?

'We namen steeds drie signalen op: een kaal DI-geluid, de bas via een flink over de kop gejaagde gitaarversterker en via een old school preamp, hét liefje van de producer, waarbij we het geluid ook lekker konden laten oversturen. We mixten steeds met die drie signalen. Uiteindelijk zit de meeste tijd en liefde in de gitaren, want daar draait het bij ons om. Als bassist kijk ik niet alleen naar mijn eigen instrument, maar houd ik ook het grote plaatje in de gaten. Uiteindelijk heb ik de liefde voor het bassen en spelen met vrienden weer helemaal teruggevonden. Ik ben nu twintig jaar bassist en ik wil nog beter worden. Er valt nog zoveel te winnen als bassist. Ik ben eigenlijk een beperkte rockbassist, maar ik heb de drive om verder te kijken en beter te worden. Wie weet ga ik nog slappen! Woehoe!' •

Four is uit op Elektra Records Benelux/Warner | 16-12 AFAS Live, Amsterdam | johncoffey.nl

Lees, luister en kijk verder op **deBassist** +

VIDEO De tofste livevideo's
ARTIKEL Het Musicmaker-interview
SPOTIFY John Coffey-playlist
debassist.nl